

Agnès Varda obre aquesta tarda a la Facultat de Lletres de la UdG el seu seminari a la càtedra Ferrater Mora

Varda, cineasta pionera

Àngel Quintana
GIRONA

La visita a Girona de la cineasta Agnès Varda per impartir, a partir d'aquest dilluns, un curs a la càtedra Ferrater Mora de la Universitat de Girona i recollir el premi Liber Press és un esdeveniment cultural de primer ordre. En primer lloc, hem de considerar Varda com una de les grans cineastes de la Nouvelle Vague francesa. Integrada dins del grup de cineastes que no varen escriure a *Cahiers du cinéma*, va ser, juntament amb el seu marit Jacques Demy, Alain Resnais i Chris Marker, una de les figures clau en la introducció de la modernitat en el cinema occidental. Agnès Varda, però, és, a més a més, una de les primeres grans dones cineastes de la història que no han pa-

rat de reivindicar la seva mirada femenina, fins al punt de convertir-se en la referència obligada de totes les futures cineastes. Agnès Varda va fer cinema com a dona, parlant dels seus problemes i afirmant la possibilitat de convertir el cos i l'experiència femenina en un dels eixos cen-

La visita a Girona de Varda és un esdeveniment cultural de primer ordre

trals de la seva filmografia. *L'opera mouffe* (1958) va ser realitzada quan la directora estava embarassada de la seva primera filla, Rosalie, i és una reflexió sobre la seva condició de futura mare i la vida quotidiana a la Rue Mouffetard de París, on vivia. *Cléo de 5 à 7*, el llargmetratge que la va consagrar internacionalment, segueix el camí d'una dona que ha anat a visitar el metge per fer-se unes proves per saber si té un càncer de mama. La pel·lícula descriu el recorregut de la dona durant les dues hores d'espera dels resultats.

Al marge de la seva experiència feminista, Agnès Varda també ha estat una cineasta pionera en dues qüestions clau del cinema contemporani: la destrucció de les barreres entre documental i ficció i l'escriptura autobiogràfi-

Agnès Varda, una dona i una càmera ■ ARXIU

ca. Des dels seus inicis, Varda ha intentat fer un cinema que es mogués dins d'una certa autonomia assagística, que pogués anar amb tota llibertat des d'un registre documental fins a un seguit de reconstruccions fictivals. Aquest model de cinema lliga amb l'emergència constant del seu jo. Agnès Varda sempre s'ha filmat a ella mateixa, ha reflexionat sobre el seu entorn, sobre els seus gustos, les seves vivències i sobre les transformacions del món que l'envolta. Aques-

ta alternativa l'ha portat a ser prop de la modernitat, ja sigui viatjant a Los Angeles per trobar els Black Panthers o establir una forta amistat amb Jim Morrison, cantant de The Doors, fins al punt de ser una de les cinc persones que varen ser presents al seu enterrament al cementiri de Père-Lachaise.

Varda, que en l'actualitat té 83 anys, no ha rebutjat mai les noves experiències dins la investigació cinematogràfica. Una de les seves obres més populars, *Les espigadores y la espi-*

gadora (2000), va ser pionera en l'ús de càmeres digitals de petit format i va plantejar una reflexió sobre la seva condició com a dona cineasta, com a persona que captura fragments de coses a l'atzar fins a crear el seu propi discurs. Agnès Varda tampoc no s'ha sentit estranya al món de l'art, fins al punt de portar alguns dels seus darrers treballs al terreny expositiu, com ara la instal·lació *Lîle et elle*, presentada l'any 2006 a la Fundació Cartier de París. ■